

[Socialministeren]

mange tilfælde, men desværre i nogle – befinder sig på plejehjem med ældre, og dér er det altså svært at operere med forskellig husleje.

Så fru Jane Oksen har forstået det rigtigt. Det har været begrundelsen for at sige, at vi nøjes med det, der svarer til den mellemste førtidspension. Det er også det, der har været muligt, for at jeg har kunnet få det til at hænge sammen økonomisk. Man kan sagtens stille så høje krav, at vi på forhånd siger: Ja, så er den ordning økonomisk ikke til at leve med, og så kan vi ikke komme videre med den. Hvis vi skal finde en rimelig ordning, når vi engang skal gøre det her landsdækkende, så kan det ikke hjælpe, at vi slår så store brød op fra starten, at vi ikke vil være i stand til at bage dem på lidt længere sigt.

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg synes, det er dybt skuffende – men det er på den anden side reelt at sige det fra Folketingets talerstol – at afgørelsen af, hvilken pension man skal have, afhænger af, hvilken nabo man har. Det må dog være afgørende for den pension, man skal have, hvad ens handicap er, hvad ens situation er, ikke hvilken nabo man har, enten man bor i egen bolig eller man bor i institution; ellers er tilbudet til den unge handicappede ikke reelt.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jamen fru Hanne Andersen har da ret i, at som udgangspunkt afgøres pensionen af, hvilket handicap man har. Men man har altså nogle behov, når man er handicappet, som man ikke har, når man ikke er handicappet eller mindre handicappet. Så kan vi diskutere, om man skal betale for opfyldelse af dem særskilt, eller om man, når man nu bor på en institution, som er så speciel, så at sige forlods betaler for det.

Det er det, der ligger i det. I det øjeblik de unge flytter ud og skal klare sig selv i et bofællesskab, skal de betale for en hel del af de ydelser, de har fået, da de boede på en § 112-institution. Det er filosofien bag det, ikke andet.

Bente Juncker (CD):

Ministeren stod og talte meget pænt om lompepengegarantien og sagde, at det ligger der også i det her forslag. Jo, men det har vist sig gang på gang, at når vi laver noget herinde, så virker det anderledes, når det når ud omkring.

Det er muligt, at det i de eksempler, jeg har set, er gjort udygtigt, det skal jeg ikke kunne sige. Jeg kan bare sige, at der i hvert tilfælde har været for lidt i den pågældende institution til den beboer, hvis regnskab jeg har set.

Ministeren gjorde meget ud af at fortælle, hvor godt fru Jane Oksen havde forstået dette lovforslag. Jeg vil gerne sige, at vi var faktisk en hel del ordførere, 3-4 stykker i hvert tilfælde, der også havde forstået, at det, ministeren fjernede med dette lovforslag, var en retsbestemt ydelse, nemlig højeste førtidspension.

Jamen hvem har så forstået lovforslaget bedst? Det vil jeg gerne spørge om, for det er da egentlig underligt, at man, som fru Hanne Andersen sagde, skal have samme pension, fordi man bor det samme sted. Det er jo ikke det, der er afgørende her i landet.

Ministeren sagde, hvad der var det afgørende. Det var, at det her skulle hænge sammen økonomisk. Det var ministerens ord om det her. Dertil må jeg altså sige: Hvad er det for en gruppe § 112-patienter, vi taler om? Hvor mange er det, der skal med i denne forsøgsordning? Er det ikke 500? Det mener jeg det er, og på landsplan er det ca. 10.000, vil jeg skønne. Jamen så er det da pebernødder, vi taler om – undskyld mig.

Jane Oksen (FP):

Jeg synes, man skal tænke på, at dette jo er en frivillig ordning, og at man ikke ligefrem er tvunget ind i den.

Fysisk eller psykisk handicappede, der er på institution i dag, har ikke så forfærdelig mange penge at råde over; de har måske kun deres lomme penge. Jeg opfatter det sådan, at man i stedet for vil lade dem få den pension, de ville have fået, hvis de var ude i det pulserende liv, eller hvis de opholdt sig i egen bolig. Jeg opfatter det sådan, at de efter dette forslag, hvis de er sparsommelige, hvis de ikke køber tøj så tit osv., faktisk vil kunne have flere penge til rådighed, end de har i dag. Altså de penge, de ikke bruger på beklædning og på andre ting, kan de måske bruge til at købe bøger for, eller hvad de nu har lyst til at bruge pengene til.

Men jeg opfatter det i hvert tilfælde sådan, at der er behov for, at vi får eksemplerne belyst under udvalgsarbejdet. Jeg kan ikke se, at man skal give en kæmpe stor pension, for alle de specielle ting, der er for handicappede, vil jo stadig væk blive betalt.